

2. PASAC SIĘ (1) *vb impf*

się, [sie].

W inf pierwsze a pochylone, drugie jasne; w pozostałych formach pã-, [pa-].

[inf pãsać się. ◇ praes 3 pl paszą się.] ◇ praet 2 sg m pãsałeś się.

Sł stp s.v. pasac, Cn brak, Linde XVI w.

Przewiązywać czymś swoje odzienie:

[pasać się czym: Ewángelik bogáty [...] wolał lie pasác łancuchem/ á niżli [!] powrozem: wolał być w doštátku/ niżli nędzę dla Chryštufá cierpieć WujPosN 1584 II 64 (Linde s.v. 2. pasac); A ty lie dziwuiełz/ iż lie Mnifzy golą y w kápicach chodzą/ álbo lie pãłzą powrozem WujPosŚw 1584 423 (Linde).]

Przen: Przygotowywać się do drogi i chodzić tam, gdzie się chce: A ná ten vrząd co mu [św. Piotrowi Pan] dał zá dochody? wnetże zátym włtyłzał: Záprawdę powiádam: gdyś był młodzy/ pãsałeś się fam [cf łameś się opáfował WujNT Ioann 21/18; cingebas te]/ y chodziłeś gdzieś chciał: á gdy się zftárzeiełz/ ściągniełz ręce/ á drugi cię pãsać będzie [cf inny cię opafze WujNT Ioann 21/18; alius te cinget]/ y powiedzie cię gdzieby nie rad. A to mowił Pan/ dáiac znać/ którą śmiercią Boga wvielbić miał SkarŻyw 599.

Formacje współrdzenne cf 2. PASAC.

ZCh